

GUGGENHEIM BILBAO

Prentsarako txostena

Ikusgai maiatzaren 7an

Urte eroak, 1920ko hamarkada

GUGGENHEIM BILBAO

Urte eroak: 1920ko hamarkada

- Datak: maiatzaren 7tik irailaren 19ra
 - Komisarioak: Cathérine Hug, Kunsthau Zürich, eta Petra Joos, Guggenheim Bilbao Museoa
 - Eszenografia: Calixto Bieito
 - Guggenheim Bilbao Museoak eta Kunsthau Zürich museoak batera antolatutako erakusketa
- 1920ko hamarkada aurrerabidearen garai bat izan zen, baina baita erreakzio garai bat ere, Lehen Mundu Gerran bizitako esperientzia traumatikoarekiko eta 1918an jarraitu zion pandemiarekiko, oraingo koronabirusaren antzeko ezaugarriekin. Horrek guztiak bizitzeko irrika bizia —erakusketan islatua— piztu zuen jendearengan.
 - Guggenheim Bilbao Museoaren eta izen handiko dramaturgo eta opera-zuzendari Calixto Bieitoren arteko lankidetzak aitzindaria da erakusketa honen berritasun nagusietako bat. Izan ere, Bieito arduratu da eszenografiak, arte plastikoaren eta arte eszenikoaren arteko elkarrekin jori bati bide emateko.
 - Joan den mendeko hogeiko hamarkadak sormenaren eta liberazioaren eztabaida ekarri zuen berekin artearen arlo guztietan eta bizi-estiloan ere, eta bidea ireki zien hainbat aldaketari, gaur egun oraindik ere indarrean dirautenei.

Guggenheim Bilbao Museoak *Urte eroak: 1920ko hamarkada* erakusketa aurkezten du. Hamarkada iraunkor eta horretan barrena eskaintzen den ibilbide suspengarri bat da, ikusgai dituen 300etik gora objektu adierazgarri, garaiko diziplina artistiko nabarmenetakoak; pintura, eskultura edo marrazkitik hasita, argazkilaritza, zinema, collage, arkitektura eta altzari-diseinuraino.

Erakusketak Europako hainbat hiritara hurbilduko du Museoak bisitaria. Berlin, Paris, Viena eta Zürich dira hiri horiek, aldaketa eta aurrerabide nabarmenak bizi izan zituztenak arlo guztietan, horietako asko indarrean gaur egun ere. Nahiz eta ezin den alderatu oraingo hamarkada 1920koarekin, paralelismo harigarriak daude bien artean. Duela mende bateko gizartearen pandemia baten traumak jota bizi zen, eta Mundu Gerraren ondoren izandako atzeraldi ekonomiko batean murgilduta. Hala eta guztiz ere, aurrerabidearen hamarkada ere izan zen, sormenak eta liberazioak eztabaida egin zuten garai bat, eta horregatik hain zuzen, etorkizunari begira adorea eta inspirazioa ematen duten ideiak eskaintzen ditu atzerabidearen honek.

Garai horri eskainitako beste erakusketa batzuen aldean, *Urte eroak: 1920ko hamarkada* erakusketa honek bereizgarri hauek ditu: zazpi atal narratiboetan zehar islatzen du hainbat mugimendu progresistaren arteko

GUGGENHEIM BILBAO

trukea —besteak beste, Bauhaus, Dadaismoa eta Objektibotasun Berria— eta arkitekturaren eta diseinuaren ikonoak hartzen ditu barnean, urte transformatzaile haiek nabarmendu zituen dibertsitate formala aditzera ematen dutenak. Erakusketa hau 1920ko hamarkadaren klixeeetatik harago doa, helburu hartuta mugimendu estetiko haiek arakatzea, eragin eta garrantzi izugarri handia izan baitzuten bere garaian, eta oraindik ere, gu horretaz jabetu ez arren. Erakusketan 1920ko hamarkadako hizkuntza formala eta gaiak gaur egun haien lanean modu nabarmenean darabiltzaten artista garaikideen artelanak ere sartu dira, eta horrela erakusketa orainarekin lotzen da.

Erakusketaren beste berritasun nagusietako bat hauxe da, Guggenheim Bilbao Museoaren eta izen handiko dramaturgo eta opera-zuzendari Calixto Bieitoren arteko lankidetzaz aitzindaria; Bieito arduratu da erakusketaren eszenografiak, eta harreman aberasgarri bat sortu da horrela arte plastikoaren eta eszenikoaren artean. Bilboko Arriaga Antzokiko oraingo zuzendari artistiko eta Basileako Antzokiko zuzendari egoiliarak, ibilbide joria egina duenak nazioartean —80 opera eta antzezlan baino gehiago zuzendu ditu— ondo asko ezagutzen du garai hura; hala, jakintza horrek aukera ematen du erakusketari ikusmolde eszeniko bat emateko, intelektuala eta zirraragarria aldi berean.

Azken batean, publikoa harrituta utziko duen erakusketa bat da, non asmoa ez den garai haiek modu nostalgiko batean berreraiki edo gogora ekartzea, baizik eta oroimenean atxiki eta zentzumenen bidez agerian uztea gure sorburu kulturalak, baita nabarmenezia ere historiaren fase desberdinak antzekoak eta desberdinak izan daitezkeela aldi berean.

Erakusketak Bilbon duen komisario Petra Joosen hitzetan “joan den mendeko hogeiko urteek eztanda eragin zuten sormenean, liberazio erotikoa, pultsio sexuarean eta feminismoan; bestalde, ordea, biziki piztu zituzten trauma, borroka, eta ekonomia basatia eta errukigabea. Eta ‘erotasan’ hura guztia oso modu berezi batean islatzen da Guggenheim Bilbao Museoan, eszenografiaren zuzendaritzari esker, Calixto Bieitoren eskutik”.

Erakusketaren izen handiko zuzendari eszenografikoak erronka edo aldarrikapen bat planteatzen du “aprobetxatu dezagun ‘Urte ero’ haietako esperientzia, sormen-askatasunean konfiantza izateko eta ez erortzeko mundua bere katastrofe handienetako batean murgildu zuten hutsegiteetan. XXI. mendeko gure hogeiko hamarkada ez dadila bihur *Infinite Jest* (amaigabeko broma)”.

ERAKUSKETAN BARRENA

1920koa, zailtasunek ez ezik, aurrerabideak ere markatutako hamarkada da: ziztu bizian hazi ziren hiriak, zalantzan jarri eta aldatu egin zen familiaren kontzeptu patriarkala, eta talde sozial kaltetuek beren haserrearen erakusteko leku bat aurkitu zuten kulturen eta politikan. Bestalde, langileen baldintzak hobetu ahala handitzen joan zen aisiaren industria, eta espiritu berritzaile batek elikatzen zuen artea, non diziplina guztietara hedatu zen esperimentazioa.

205 aretoa. Gerraren trauma atzean utzita

Begien bistako etsaierik ezak, gerra amaigabearen desgasteak eta masan fabrikatutako armen suntsipen-ahalmen anonimoak traumatizatu egin zuten gizartea. Garai hartan, gatazkak oraindik jarraitzen zuenean, influenza motako birus bat, bidegabe “gripe espainiarra” izena eman zitzaiona (horrela deitu zitzaion

GUGGENHEIM BILBAO

herrialde honetako prentsa, zentsuratik aske, lehena izan zelako birus horri buruz informazio zabala ematen) mundu osoan zehar hedatu zen eta milioika pertsona hil zituen, 1918 eta 1920 urte bitartean luzatu zen pandemia batean.

Gero eta gehiago zatikatzen eta azeleratzen ari zen mundu batek sortutako errealtatearen pertzepzio berriak ezaugarritzen du aldi hura; Fernand Léger pintoreak 1924an adierazi zuen bezala: “Inoizko handiena da gure garai honen ikuskizun-gosea. [...] Fanatismo hau, kosta ala kosta entretenituta egoteko behar hau, gure bizimodu gogor eta gabezia betetako honen aurkako beharrezko erreakzioa da”.

Garrantzizko aurkikuntza, erakusketan islatua, mekanika kuantikoa izan zen; eremu horretan erabateko eragina izan zuten Werner Heisenberg-en, Max Born-en eta Niels Bohr-en ideiek; Nobel saridunak hiruak. Ezagutza horretatik abiatuta, garrantzizkoa ez da orain atomoaren eraikuntza, laguntzen dioten prozesuak baizik. Ondorioz, ordura arteko kontzeptu estatikoek, identitatearenak, kausalitatearenak eta objektibotasunarenak, bide eman zieten etengabe mugitzen diren anibalentziaren, zoriaren eta ziurgabetasunaren kontzeptuei.

206 aretoa. Rol berriak, eredu berriak

Gizonak eta emakumeak gizartean betetzen dituzten rolen inguruko ideia berriak estu lotuta daude Lehen Mundu Gerrari eta bere ondorioei. Gizonek frontean borrokan zihardutenez, emakumeek, bai lanaren bai familiaren eremuetan, askatasun berriak berenganatu eta aldarrikatu zituzten, eta horrekin batera, nolabaiteko autonomia. Hala, 1918az geroztik emakumeen sufragio-eskubideak Europako leku askotan izandako sarraldi mailakatua izan zen aldaketaren manifestaziorik ahalmentsuena.

Aldaketa hori argi eta garbi aurki daiteke garaiko modetan. Gizonak bizarra kentzen hasi ziren, eta ilea gominaz finkatzen; onddo-kapelak ordeztu zuen kapela luzea, eta traje informalago batek eta gorbata dotoreak ordeztu zuten lebita zurruna. Emakumeen artean arrakasta izugarri handia izan zuen ile motzak, baita belaunera arteko soinekoak, gerririk gabeak, baita pose dotoreetan erretzen zuten noizean behingo zigarroak ere. Europa osoan zehar, nobelek eta ikerketak desafio egiten zieten usadio sexual konbentzionalei, eta tabuak hausten zituzten “perbertsio” jakin batzuen inguruan. Parisen, 1922an, Victor Margueritteren *La Garçonne* (“Mari-mutila”) *best-sellerra* argitaratu zen, Kees van Dongenen ilustrazioekin 1925ean; aldi berean, Berlinen, Alexandra Kollontairen *Wege der Liebe* (2 Maitasunaren aldaketak) argitaratu zen. Azkena aipatutako autorearentzat, pasioak eta maitasunak definitzen dituzte “emakume moderno eta langilearen” bizitzako fase espezifikoetako batzuk eta, jakina, emakume bat ama izan zitekeen ezkontuta egon beharrik izan gabe. Lanbide berriak sortu ziren, idazkariarena besteak beste, eta lanpostu jakin batzuen edukia kuestionatu zen; horietako batzuk zehatzago aztertzen dira atal honetan.

207 aretoa. Ikusteko modu berriak

“Ikusteko modu berriak” diogunean, 1970eko hamarkadan pentsatu ohi dugu, mendebaldeko etxeetan eguneroko objektu bihurtu zenean telebista. Hala eta guztiz ere, hogeiko hamarkadan, jendeak gauzak ikusten zituen modua dagoeneko hasia zen aldatzen hauen eraginez: mugikortasun handiago batez agerraldia egin zuen abiadura (automobila), fabriketako lan-metodo berriak (muntaketa-katea) eta informazioa transmititzeko bide berriak (irratia).

GUGGENHEIM BILBAO

Zinema eta argazkilaritza, artearen munduak ordura arte neurri handi batean alde batera utzitako diziplinak, gero eta gehiago hasiko dira aintzakotzat hartzen zenbait artistaren aldetik —haien artean Hans Richter eta Fernand Léger— baita gero eta izaera esperimentalago bat hartzen ere. Bukatu egin zen eztabaida, batetik, “arte figuratiboa/Objektibotasun Berria” defendatzen zutenen artean, eta bestetik, “abstrakzioa/Konstruktibismoa” defendatzen zutenen artean, edo etenaldi bat izan zuen behintzat, 1930eko hamarkadaren hasierara arte. 1920an Walter Ruttmann zuzendariak hau zioen: “Denboraren espezifikotasuna gure garaia ‘abiaduraren’ ondorio da batez ere. [...] Horrela, bada, gure hausnarketaren helburua kurbaren fisionomia eta bilakaera tenporala da —etengabeko eraldaketan—, eta ez puntu isolatuen justaposizio zurruna”.

Argazkilaritzaren arloan, esperimentu ausartenak Man Rayren eta László Moholy-Nagyren eskutik etorri ziren, besteren artean, berdinik ez zuten haien “Photogram” haien bitartez (kamerarik gabeko argazkiak), edo *Film und Foto* (‘FiFo’) izeneko erakusketarekin; erakusketaren komisarioetako bat Moholy-Nagy izan zen, eta lehen aldiz 1929an Stuttgarten ikusgai egon ondoren, Zurichetik hainbat hiritara bidaiatu zen —Berlin, Danzig, Viena, Zagreb, Munich, Tokio eta Osaka—. Garrantzi handiko erakusketa izan zen hura, bertan aurreneko aldiz aurkeztu baitziren batera zinema eta argazkilaritza; gaur egun, telefono adimendunaren aroan, nahiko begien bistakoa dirudien paralelismoa.

202 aretoa. Modaren iraultza

Atal honek aztertu egiten ditu nola islatu ziren modaren prismatik aurretik aipatutako emakumeen eta gizonen autopertzepzioan izandako aldaketak. Gaur egun ere, Coco Chanelen “soineko beltz txikiak”, 1927 inguruan sortuak, garai hartan abiarazi zuten emakumearen emantzipazioaren adierazpenik intenporalena izaten jarraitzen duena gaur egun ere.

Emakume berria, “garçonne” edo “flapper” deitua, industria kosmetiko modernoaren produktuen kontsumitzaile sutsu bihurtu zen, eta kirurgia estetikoarekin ere hasi zen esperimentatzen, gerrako zaurituen aurpegi desitxuratuak berregitetik edertasun idealen bila jarduten hasitako kirurgiarekin. 1927an Lucien Lelong moda-sortzaileak hau idatzi zuen: “Dietek, gorputz-ariketak, aparatu eta tratamendu erreduktoreek, aire zabaleko kirol jardueraren hedapenak lortu dute hori —edo hori dio, behintzat, iritzi orokorrak—. Emakume moderno bere irudiaren arkitekto bihurtu da. Bere burua bere idealaren arabera berregitea lortu du [...] Gaur egun, emakumeak gazteak dira berrogei urterekin ere”.

Modaren industrian zetaren sektorea gailendu zen hornitzaile gisa. 1920an zetaren industriaren sinonimo zen Suitza, Europan handiena, eta EABetan ere sukurtsalak zabaltzen zituen. Atal honetan, adibide batzuek, historikoki esanguratsuek, aditzera ematen digute zetazko produktuen aukera zabala eta artisten eta industriaren artean zegoen sinergia. Sektore hau, ahaztua orain, funtsezkoa izan zen ekonomiaren goraldirako eta Suitza moderno eta oparo bat sendotzeko.

203 aretoa. Lana eta aisia

1920ko hamarkadako diseinuaren eta arkitekturaren ikonoak irmo geratu zaizkigu barneratuta garai horri buruzko gure imajinarioan. Funtsean, lan-munduan izandako aldaketei esker eraman zitekeen bizimodu nabari bat. Zalantzarik gabe, jendearen eguneroko bizitzan eragin handiena izan zuen transformazioa fabriketan ezarritako muntaketa-kateak ekarri zuen berekin. Kontsumo-ondasunak masan ekoizteko aukera

GUGGENHEIM BILBAO

emateaz gain, murriztu egin zituen langileen lanorduak, eta horrek ekarri zuen berekin aisia-industriaren loraldia.

“Bauhaus” diseinu-eskolak, 1919an Weimarren eta 1925ean Dessaun irekiak, gizarte hobeago eta demokratikoago bat eraikitzen jardun zuen hezkuntza eta kultura oinarritzat hartuta. 1928an Josef Albersek zioenez, artistaren lanbidea primeran egoki zitekeen gizartera: “Ekonomiara erabat bideratuta dagoen garai batean gaude. [...] ikastea baino garrantzitsuagoa da probatzea, eta hasiera ludiko batek aurrera jarraitzeko adorea ematen du. Horregatik, ez gara sarrera teoriko batekin hasiko: hasieran, materiala bakarrik dago”. 1928an *Congrès Internationaux d'Architecture Moderne* (CIAM, 1928–56) inauguratu zen Hélène de Mandroten gazteluan, La Sarrazen, frantses hiztunak dituen Suitzako herrian. Hasierako elkarraldietan, bertan parte hartzen zuten batzuek —Karl Moser (kongresuaren lehenengo presidentea), Le Corbusier, Walter Gropius eta Gerrit T. Rietveld, besteren artean— asmo handiko aldarrikapen bat egin zuten: sozialki arduratsua zen arkitektura, garaiko espiritua irudikatuko zuena. Alderdi hori diseinuaren eremura ere hedatu zen, eta horren erakusgarri dugu erakusketaren atal honetan aurkezten diren aulkien diseinu ikonikoak.

208 aretoa. Gorputzaren nozio berriak

Areto honetan dantzaren pertzepzio eta forma berriekin egiten du topo ikusleak, dantzari ospetsu eta distiratsuen bitartez, besteak beste: Suzanne Perrottet eta Rudolf von Laban —dantza espresionistaren aitzindariak Alemanian—, Valeska Gert, Mary Wigman, Anita Berber eta Gret Palucca. Azken honi buruz Moholy-Nagy argazkilari eta pintoreak berotasun handiz adierazi zuen 1927an: “Estetika berri bat formulatzen ari gara saiatzen, eta oinarriak falta zaizkigu oraindik [...] Dantzaren munduan, Paluccak ez du parerik, oraingoz [...] Haren gorputza, dantzaria bera, dantzaren kultura berri baten adierazpen garbiena irudikatzeko bide bat da”. Garai hark ikusi zuen ere nola iritsi zen Jazza EABetatik Europara, ahalmen, indar eta bizitasun nabari batekin espresatzen ziren soinuak ekarrita, denboraren pertzepzioa aldarazteraino.

2020ko hamarkadaren erronka handienetako bat hau da: nola lortu gorputzaren, adimenaren eta gizartearen arteko oreka. Dantza baliozko metafora bat da nahi bizi hori betetzeko —bai hogeiko hamarkadan bai oraingoan—. Esan ohi denez, 1968ko belaunaldiak fisikotasunaren iraultza bati eman zion bidea, eredu tradizionalak baztertu zituen iraultza hain zuzen, gorputzaren kontzientzia zabalago eta asertiboagoak aldarrikatzen zituen. Ikusten dugunez, gauza bera esan liteke 1920ko hamarkadaz. Atal honetan, zenbait artista garaikidek —besteak beste Rashid Johnson eta Shirana Shahbazi— diskurtso horiek orain duten gaurkotasuna erakusten dute.

209 aretoa. Irrika

“Urte eroen” muina gaueko dantzetan dago: estasiszko dantzak, sentsualtasunez beteak, Montmartre eta Montparnassekoak, Parisen, edo Moka Efti aretokoak, Berlinen. Erakusketa amaitzeko bizimodu emantzipatu eta sentsual baten adierazpide paregabe hau aukeratu da, non Josephine Baker dantzaria den irudi ospetsuena. Bera izan zen ikuskizunaren munduan izar bihurtutako aurreneko pertsona beltza, Europan lortu zuena arrakasta, ez ordea bere jaioterri AEBetan, segregazioa eta debekua zirela eta.

Josephine Bakerri egozten zaio charlestonaren sarraldia eta arrakasta Europan. Hala, nabarmentzekoa da Parisko emakumeetan dantzariak izan zuen berealdiko eragina: aurpegiko larruazal zuria bereizgarri zuten

GUGGENHEIM BILBAO

emakume haiek intxaur-kremak erabiltzen hasi ziren larruazala ilundu eta 'ebanozko jainkosa' izenez ezagun zen dantzari gailenaren antza hartzeko. Haren nortasun karismatikoari, talentuari eta eszenatokian gorputzaren eta arimaren adierazpen-askatasuna inolako trabarik gabe erakusten zuen moduari esker, bere gaizki-esaleak desarmatu eta arrakasta itzela lortu zuen Bakerrek.

Areto honetan, erakusketaren osagarri diren hainbat esperientziaz gozatu ahal izango du ikusleak. Izan ere helburu horrekin eman zaio erakusketari ikusmolde eszeniko intelektual bat, kabaret literarioen bitartez besteak beste, eta emozional bat aldi berean, zirrara eragiten diguten garaiko koloreen, lurrinen, pelikulen eta musikaren bitartez. Hemen, dantza egiteko aukera izango du bisitariak, jazzaren, charlestonen, edo garaiko *Chansons*en erritmoan, baita musika dodekafonikoko konpositore klasikoak entzuteko ere.

DIDAKTIKA

Arte eszenikoen garrantzia

Didaktika proiektuaren barruan —BBKk babestua— espazio honetan online edukiak eta jarduera bereziak diseinatzeko dituzten Museoak erakusketa bakoitzaren osagarri gisa, ikusgai dauden obrez gehiago gozatzeko tresnak eta baliabideak eskaintzearen.

Hala, erakusketarako diseinatutako espazio didaktiko honek informazioa eskaintzen du urte haietan hasiera emandako eta oraindaino dirauten hainbat gairi eta diziplinari buruz —besteak beste neurozientzia, psikiatria eta psikologia— eta hainbat ikerlanen garapenari buruz —besteren artean Vladimir Betz, Theodor Meynert eta Santiago Ramón y Cajal neuroanatomistena—. Horiez gain, beste gai batzuk bildu dira bertan, esaterako, giza gorputzaren pertzepzioa edo feminismoa XX. mendearen lehenengo hamarkadetan, oso presente zeudenak Berlin, Paris, Viena eta Zuricheko giro intelektualetan; baita hainbat diziplina ere, esaterako dantza, musika, antzerkia, zirkua eta literatura; garai hartakoak eta oraingoak. Fritz Langen zinematografia, Josephine Baker dantzari arau-hauslea eta antzerki modernora Max Reinhardten eskutik iritsitako iraultza sortzailea dira funtsezko gakoetako batzuk erakusketaren Didaktika gunean bildutakoak.

Erakusketari loturiko jarduerak

Mahai-ingurua (maiatzak 5)

Erakusketaren sarrera gisa, Kunsthau Zürich Museoko Cathérine Hug eta Guggenheim Bilbao Museoko Petra Joos arte-arduradunek funtsezko gakoei helduko diete erakusketaren diseinatzaile eta Arriaga Antzokiko zuzendari artistiko Calixto Bieitorekin batera. Aurrez aurrekoa eta *streaming* bidez.

Hausnarketa partekatuak

Museoko Arte Ardura eta Hezkuntza arloetako profesionalek eskainitako aparteko bisita hauetan ikuspegi desberdinak ematen dira erakusketa berriaren edukiei buruz.

GUGGENHEIM BILBAO

- Arte-arduradunen ikuspegia (maiatzak 19): Museoko arte-arduradun Petra Joosek ibilbide bat egingo du erakusketako obra nagusietatik.
- Funtsezko kontzeptuak (maiatzak 26): Marta Arzak, Hezkuntzako Zuzendariordea, obren gako nagusiei eta didaktikoei buruz arituko da bertaratzen direnekin aretoetan.

*Babeslea: Fundación Vizcaína Aguirre.

Ekintzak tokiko sortzaileekin (ekainak 3, 10, 17, 25 eta uztailak 1)

Museoarekin lankidetzan, profil desberdinetako tokiko sortzaileek interbentzio laburrak egingo dituzte aretoetan. Hala, 1920ko hamarkadaren interpretazio berri bat emango dute, oraingo begirada batetik eta hainbat ikuspegitatik. Parte-hartzaileak: Lucía Astigarraga, Raúl Cancelo, Alex Gerediaga, María Goiricelaya eta Sergio Verde.

KATALOGOA

1920ko hamarkadak inoiz ez bezala hezurmamitu zuen norabide berrietarantz abiarazitako bidaia, baina baita erorialdiak ere. XX. mendean zehar, berritzeko desioa ez zen inoiz izan urte haietan bezain bizia, eta arteetan esperimentatzeko borondatea izan zen garai hartako transformazio nabarmenaren erakusgarri argi bat. Erakusketaren katalogoak ilustrazio ugari biltzen ditu eta ibilbide bat egiten du iruditan “urte ero” horietan barrena. Bertan, gainera, hainbat alderdiri helden zaie autore hauen bidez: Cathérine Hug, Jakob Tanner, Gioia Mori, Alexis Schwarzenbach eta Petra Joos.

Azaleko irudia:

Christian Schad

Maika, 1929

Olio-pintura zur gainean

65 x 53 cm

Bilduma pribatua

© Christian Schad Stiftung, Aschaffenburg, VEGAP, Bilbo, 2021

Informazio gehiago:

Guggenheim Bilbao Museoa

Komunikazioa eta Marketina saila

Tel: +34 944 359 008

media@guggenheim-bilbao.eus

www.guggenheim-bilbao.eus

GUGGENHEIM BILBAO

Prentsak erabiltzeko irudiak
Urte eroak:1920ko hamarkada
Guggenheim Bilbao Museoa

Prentsako online irudien zerbitzua

Museoaren web-orriko prentsa-eremuan (prensa.guggenheim-bilbao.eus) erregistratu zaitezke bai erakusketen bai eraikinaren bereizmen handiko irudiak eta bideoak deskargatzeko. Oraindik konturik ez baduzue, erregistratu zaitezte eta behar duzuen materiala deskargatu. Dagoeneko erabiltzaile bazarete, sartu zuen erabiltzaile-izena eta -gakoa, eta sarbide zuzena izango duzue irudien deskargara.

- Ematen diren irudiak *Urte eroak: 1920 hamarkada* erakusketarekin zerikusia duen publizitate editorialerako soilik erabili behar dira. Erakusketa 2021eko maiatzaren 7tik irailaren 19ra egongo da publikoarentzat zabalik Guggenheim Bilbao Museoa.
- Irudiak osorik erreproduzitu behar dira, mozketarik, gaininpresiorik eta manipulaziorik gabe. Erreprodukzioekin batera datu hauek adierazi behar dira: artistaren izena, obraren titulua eta data, jabearen kreditua, copyrighta eta argazkiaren kreditua.
- Online argitaratutako irudiek babestuta egon behar dute segurtasun-neurri elektronikoen bitartez.
- Irudi orok 1.000 pixeleko berezimenaren izan dezake gehienez, alderik luzeenean. Online argitalpenean fitxategiak txertatuta egon behar du, eta ezin izango da deskargatu.
- Irudiak ezin dira transferitu hirugarren bati edo datu-base batera.
- Azaletarako irudien erabilerak kostu bat izan dezake eta alde aurretik obraren jabearen eta copyrightaren titularraren baimena behar izango du.

Informazio gehiago nahi izanez gero, jar zaitezte harremanetan Guggenheim Bilbao Museoaren Prentsa Eremuarekin +34 944 359 008 telefonoan edo posta elektronikoko helbide honetan:

media@guggenheim-bilbao.eus

Theodore Lux Feininger

Xanti Schawinsky,

Izenbururik gabea, ca. 1927

Argazkia zuri-beltzean, margotua

Lamina: 23,2 × 17,9 cm

Bilduma pribatua, Zurich

© The Xanti Schawinsky Estate /

Nachlass Theodore Lux Feininger 2021

Ernest Neuschul

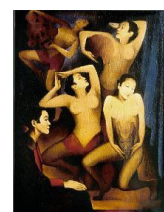
Takka-Takka dantzan (Takka-Takka tanzt), 1926

Olio-pintura mihise gainean

141 × 103 cm

Bilduma pribatua

© Nachlass Ernest Neuschul

GUGGENHEIM BILBAO

Christian Schad

Maika, 1929

Olio-pintura zur gainean

65 x 53 cm

Bilduma pribatua

© Christian Schad Stiftung, Aschaffenburg, VEGAP, Bilbo, 2021

Max Ernst

Titulurik gabea, ca. 1920

Collagea (gouachea, zuri opakua eta grafito-arkatza inprimatutako paper gainean), kartoi gainean muntatua

Kunsthau Zürich, Lan grafikoen bilduma,

Dohaintza: Erna eta Curt Burgauer, 1980

© Max Ernst, VEGAP, Bilbo, 2021

Constantin Brancusi

Estudioko bista (Atelieransicht), 1930–31

Zilar-bromurozko kopia

Kunsthau Zürich, Argazki-bilduma

Carola Giedion-Welckeren oroimenezko dohaintza, 1986

© Succession Brancusi - All rights reserved, VEGAP, Bilbo, 2021

Grethe Jürgens

Ileapaindegiko manikiak (Frisierpuppen), 1927

Olio-pintura mihise gainean

Bilduma pribatua

© Sprengel Museum Hannover, Vermächtnis Grethe Jürgens

Madeleine Vionnet

Koktel-soinekoa, ca. 1928

Zeta

Martin Kamer

Argazkia: Kunsthau Zürich, Franca Candrian

Gerrit T. Rietveld

Aulki gorri-urdina (Rot-Blauer Stuhl), 1918 (diseinua)

1960ko hamarkada (produkzioa)

Zur margotua

86,5 × 66 × 83 cm

Vitra Design Museum

© Gerrit Thomas Rietveld, VEGAP, Bilbao, 2021

© Vitra Design Museum. Argazkia: Jürgen Hans

GUGGENHEIM BILBAO

Thomas Ruff (*1958)

h.l.k. 02, 2000

Kopia koloretan Diasac Face-rekin muntatua

124 × 180,2 cm

Thomas Ruff, Düsseldorf

© Thomas Ruff, VEGAP, Bilbo, 2021

Josef Albers

Hiria (City), 1928

Beira eta opakua beltzez, gorritz eta zuriz

29,1 × 56,1 cm

Kunsthaus Zürich, 1960

© The Josef and Anni Albers Foundation, VEGAP, Bilbo, 2021

Trevor Paglen

HODEIA 865 zk. Hough zirkuluaren transformazioa (CLOUD #865

Hough Circle Transform), 2019

Sublimazio bidezko inpresioa

152,4 × 121,9 cm

Peress Family Collection

Artistaren eskaintza

© Trevor Paglen

Argazkia: Annik Wetter, Pace Gallery-ren eskaintza

René Magritte

Valse d'Amour (Maitasun-balsa), 1926

Gai musikala L. Th. Langloisena, letra Fernand Servaisena,

azala René Magritterena

L'Art Belge, Brusela (ed.)

34,5 x 27 cm

Dora und Walter Labhart Bilduma

© René Magritte, VEGAP, Bilbo, 2021

